

Udskriftsdato: 19. december 2025

KEN nr 9378 af 15/10/1994 (Historisk)

Ankestyrelsens principafgørelse O-106-94 om behandlingsredskab - pedalon - fodcykel - hjælpemiddel

Ministerium: Social- og Boligministeriet

Journalnummer: J.nr.: 20944-93

Ankestyrelsens principafgørelse O-106-94 om behandlingsredskab - pedalon - fodcykel - hjælpemiddel

Resume:

En pedalon (fodcykel) var at betragte som et behandlingsredskab og ikke et hjælpemiddel, hvorfor der ikke kunne ydes hjælp hertil efter bistandslovens § 58.

Ankestyrelsen lagde vægt på, at en pedalon tog sigte på at træne brugerens funktionsevne. Der var således ikke tale om et hjælpemiddel, hvorved forstås et middel/redskab, hvis formål er at kompensere for en funktionsnedsættelse.

Kassation:

Principafgørelsen er afløst af en nyere afgørelse

Love:

Lov om social bistand - lovbekendtgørelse nr. 829 af 1. oktober 1992 - § 58, stk. 1

Vejledninger:

Indenrigsministeriets cirkulære nr. 21 af 20. februar 1975 om afgrænsningen af behandlingsredskaber, hvortil udgiften afholdes af sygehusvæsenet -

Sagsfremstilling:

En 79-årig kvinde, som havde gennemgået 3 store operationer inden for 2 år, hvilket bl.a. var gået ud over hendes højre ben, søgte om hjælp til en pedalon (fodcykel) til hjemmetræning, da det var vigtigt, at hun blev holdt i gang.

En pedalon er et stativ med et sæt pedaler, som man kan sidde i en stol og cykle på.

Kommunen gav afslag med den begrundelse, at tilskud ikke kunne ydes efter § 58, idet en pedalon måtte betragtes som et genoptræningshjælpemiddel.

Ankenævnet fandt under hensyn til, at det ansøgte i væsentlig grad kunne afhjælpe ansøgerens lidelser og lette den daglige tilværelse, samt at pedalonen ikke var ordineret som et led i behandling på sygehus eller anvendtes under kontrol derfra, at kommunen skulle yde hjælp til det ansøgte, jf. bistandslovens § 58, stk. 1, jf. § 1 i Socialministeriets bekendtgørelse nr. 303 af 10. juni 1988. Kommunen anførte ved indankningen, at man fortsat mente, at den ansøgte pedalon var et genoptræningshjælpemiddel, idet pedalonen ikke i sig selv lettende den daglige tilværelse. Ved dagligt brug i en periode ville træningen muligvis føre til en bedre funktion, hvorfor kommunen var af den opfattelse, at der var tale om et behandlingsredskab, som ikke skulle bevilges af kommunen, jf. Socialstyrelsens vejledning nr. 1 af 14. juni 1988, pkt. 4.1.

Sagen blev behandlet i principielt møde til afklaring af, om en pedalon skulle anses for et hjælpemiddel, som der kan ydes støtte til efter bistandslovens § 58, eller det er et behandlingsredskab, som falder uden for § 58.

Afgørelse:

Ankestyrelsen fandt ikke, at en pedalon kunne betragtes som et hjælpemiddel, hvortil der kunne ydes støtte efter bistandslovens § 58, stk. 1.

Ankestyrelsen lagde vægt på, at en pedalon tog sigte på at træne brugerens funktionsevne. Der var således ikke tale om et hjælpemiddel, hvorved forstås et middel/redskab, hvis formål er at kompensere for en funktionsnedsættelse.

Ankestyrelsen ændrede således ankenævnets afgørelse.